

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **R. G.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. MV-13248-2/TP-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2025, č. j. MV-13248-2/TP-2025, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 16. 1. 2025, č. j. KRPU-212764-9/ČJ-2024-0400KR-PI, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. MV-13248-2/TP-2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 16. 1. 2025, č. j. KRPU-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

212764-9/ČJ-2024-0400KR-PI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 a § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „InfZ“) částečně odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 4. 12. 2024, a to v rozsahu znečitelnění celého vozidla na pořízeném snímku, včetně tabulky s registrační značkou. Žalobce zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože pro částečné odmítnutí žádosti v daném rozsahu nebyl zákonný důvod. Vysvětlil, že neprojí proti anonymizaci registrační značky vozidla, tváře řidiče, popřípadě spolujezdce, nesouhlasí však s tím, že na fotografiích zachycených rychloměrem bylo znečitelněno celé vozidlo, protože jeho vyobrazení podle něj nepředstavuje osobní údaj, neboť nemůže vést bez dalšího k identifikaci konkrétní osoby. Konstatoval, že požadované fotografie svědčily o činnosti povinného subjektu, konkrétně o měření rychlosti.
3. Podle žalobce žalovaný správně odkázal na bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 As 76/2022-54, podle kterého může být osobním údajem – mimo jiné – registrační značka vozidla. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že pokud by mělo být za osobní údaj považováno celé vyobrazení vozidla, nebyl by se Nejvyšší správní soud ve svém výčtu omezil jen na jeho registrační značku.
4. Žalobce konstatoval, že nepochybně, že osobu lze identifikovat i přes nepřímý identifikátor, podotkl nicméně, že taková identifikace musí být v kontextu konkrétního zpracování možná. Žalovaný podle žalobce nevysvětlil, jak by mohla být konkrétní osoba identifikována na základě čísla jedacího a vyobrazení vozidla s anonymizovanou registrační značkou. Dodal, že nijak nepochybně, že za pomoci čísla jedacího lze dohledat související listiny, na nichž mohou být osobní údaje (např. řidiče vozidla). Podotkl však, že o takové listiny nikdy nežádal. Vysvětlil, že na konkrétní číslo jedací narazil na internetovém diskusním fóru, v příspěvku týkajícím se rizik měřením rychloměrem „Laser Cam 4“, přičemž neví, kdo číslo jedací zveřejnil, a příspěvek byl technického rázu. Uvedl, že součástí příspěvku měla být fotografie, avšak odkaz na ni nefungoval, proto o její poskytnutí žádal.
5. Žalobce dále uvedl, že i kdyby žalovaný fotografii s vozidlem za současné anonymizace registrační značky ve smyslu § 5 odst. 3 InfZ zveřejnil, veřejnost by se dozvěděla jen tolik, že rychlost vozidla určitého modelu byla dne 25. 9. 2024 změřena v obci Údlice. Podle žalobce nejde o takový souhrn informací, který by umožňoval identifikovat řidiče. Žalobce poukázal na to, že sama Policie České republiky proaktivně zveřejňuje informace týkající se řidičů vozidel ne zcela běžných. Na podporu svého tvrzení žalobce označil čtyři listinné důkazy.
6. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jaký následek ve výzvě zaslané dotčené osobě spojil s jejím nevyjádřením se ve stanovené lhůtě, resp. jak ji o následku spojeném s nevyjádřením se poučil. Podle žalobce žalovaný v odůvodnění uvedl jen tolik, že dotčená osoba byla k vyjádření vyzvána a na výzvu nijak nereagovala. Žalobce připustil, že dotčená osoba může své stanovisko vyjádřit i konkludentně tím, že se k výzvě nevyjádří, musí však být předtím ve výzvě poučena, zda následkem jejího nevyjádření bude poskytnutí

či neposkytnutí informace. Informace o tom, jak byla dotčená osoba poučena, přitom podle žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí, a to je proto nepřezkoumatelné.

7. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítl též ve vztahu k poslednímu odstavci strany 6 jeho odůvodnění, kde žalovaný uvedl, že dotčené vozidlo, resp. jeho tovární značka a konkrétní model, zachycené na fotografii pořízené rychloměrem, není v rámci České republiky zcela běžně provozovaným a užívaným vozidlem, jelikož toto se vyznačuje takovými znaky (tvar karoserie, vzhled světel apod.), že v návaznosti na žalobci poskytnuté údaje (místo a čas spáchání přestupku, naměřená rychlost) mohou takto specifické informace ve svém souhrnu vést k identifikaci konkrétní osoby. Žalobce namítl, že žalovaný neuvedl, zda měl na mysli vzhled karoserie a tvar světel daného modelu obecně, nebo specifické úpravy konkrétního vozidla vyobrazeného na snímku. Žalobce připustil, že pokud by vozidlo zachycené na snímku mělo specifický tvar karoserie a světel v důsledku individuální úpravy, a tím se odlišovalo od ostatních vozidel téhož modelu, pak by se mohlo jednat o relevantní důvod pro odepření informace. Podotkl, že z napadeného rozhodnutí však tyto skutečnosti nejsou zřejmé a bez alespoň řádové kvantifikace výskytu vozidla na silnicích je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí lze podle žalobce interpretovat tak, že na českých silnicích jezdí tisíce obdobných vozidel, které mají specifický tvar karoserie a světel, avšak umožňuje též interpretaci, že na českých silnicích jezdí jen tři taková vozidla a dané vozidlo se nadto liší individuální úpravou karoserie a světel. V důsledku toho je podle žalobce argumentace žalovaného nejasná, nesrozumitelná, a tudíž nepřezkoumatelná.
8. Žalobce uvedl, že nesrozumitelný je též závěr žalovaného, že z požadovaného dokumentu, tj. úředního záznamu ze dne 18. 2. 2024 a z pořízené fotografie vozidla z měřicího zařízení, by mohla být konkrétní osoba jednoznačně identifikována. Žalobce podotkl, že žalovaný mu žádný úřední záznam neposkytoval. Poukázal na skutečnost, že zatímco řečený úřední záznam je datován ke dni 18. 2. 2024, požadovaná fotografie byla pořízena až dne 25. 9. 2024.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na článek 4 bod 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“). Uvedl, že ani anonymizace registrační značky vozidla a obličeje řidiče a případného spolujezdce by nebyla dostatečná, protože by fotografie i nadále obsahovala osobní údaje. Vyjádřil názor, že poskytování informací podle InfZ je zpracováním osobních údajů ve smyslu čl. 6 odst. 1 GDPR, a musí proto být nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu, nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen. Správce podle žalovaného v konkrétním případě zpracovává osobní údaje za účelem dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, tím jsou též dány hranice jejich zpracování. Podle žalovaného v řízení o žádosti jakýkoli veřejný zájem ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) na poskytnutí požadované informace nevyplývá.
11. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s argumentem žalobce, že vyobrazení vozidla nemůže být považováno za osobní údaj, protože žalobce by neměl, jak tuto osobu identifikovat, a to ani ve spojení s již poskytnutými údaji. Konstatoval, že žalobce je zjevně s bližšími okolnostmi

přestupku obeznámen, neboť disponuje informací o čísle jednacím, což je informace, která není veřejnosti běžně dostupná. Žalovaný uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že žalobce cíleně shromažďuje informace o přestupcích řidičů, zjištění čísla jedacího proto nepovažuje za nahodilé. Žalovanému se jeví, že cílem žalobce je získávat informace o třetích osobách bez jejich souhlasu, případně informace, na jejichž základě by mohl zpochybňovat postup Policie České republiky při měření rychlosti, k tomu však podle žalovaného InfZ neslouží. Žalovaný shrnul, že informace, jimiž žalobce disponoval, spolu s informacemi, které mu byly ze strany žalovaného částečně poskytnuty (tj. místo a čas měření), ve svém souhrnu dávají ucelený přehled o věci. Uvedl, že místo měření je nepřiliš frekventovaná silnice III. třídy, a tudíž by v případě poskytnutí informace o konkrétním typu vozidla bylo možné přesně určit výskyt konkrétní osoby na konkrétním místě a v konkrétním čase.

12. Za bezpředmětnou žalovaný označil námitku, že Policie České republiky sama zveřejňuje v médiích informace o spáchaných dopravních přestupcích. Uvedl, že tyto informace jsou zveřejňovány z preventivních důvodů, a vždy jen v takovém rozsahu, aby identifikace přestupců nebyla možná.
13. Žalovaný závěrem svého vyjádření označil za irelevantní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající podle žalobce v tom, že z odůvodnění není zřejmé, jak byla dotčená osoba poučena o následcích spojených s eventuálním nevyjádřením se. Žalovaný uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, je povinný subjekt povinen informovat osobu, jež by mohla být poskytnutím informace dotčena na svých právech, o možnosti se k žádosti o informace vyjádřit. Z řečeného rozsudku podle žalovaného neplyne, že by dotčená osoba měla být poučována o následcích spojených s tím, pokud se nevyjádří. Žalovaný konstatoval, že je vždy na povinném subjektu, aby reakci povinné osoby reflektoval a vyvodil z ní případné důsledky pro svůj další postup. Uzavřel, že povinný subjekt posuzuje existenci výluk podle InfZ, a není přitom názorem dotčené osoby vázán.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvách výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

17. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 4. 12. 2024 požádal povinný subjekt o poskytnutí informace – fotografií pořízených rychloměrem, které povinný subjekt eviduje pod č. j. KRPÚ-171775-6/PŘ-2024-040306. Dne 30. 12. 2024 povinný subjekt poskytl žalobci kopii dokumentu obsahujícího výstup z rychloměru „LaserCam 4“ (dále jen „záznam o přestupku“). Jeho součástí byly i tzv. důkazové obrázky, které povinný subjekt s poukazem na ochranu osobních anonymizoval tak, že na všech fotografiích začernil celé vozidlo, tj. nejen obličej řidiče, případně spolujezdce, a registrační značku. Podáním ze dne 2. 1. 2025 žalobce požádal povinný subjekt o vydání rozhodnutí o anonymizaci podle § 15 odst. 3 InfZ. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí povinný subjekt mimo jiné uvedl, že vzhled vozidla znečitelnil proto, aby nebylo možné určit ucelený okruh údajů, zejména obchodní značku (logo) vozidla, dle jeho tvaru konkrétní obchodní model či rok výroby a zejména individuální markanty vozidla (barevné či tvarové, viditelné poškození, individuální doplňky, polepy, tuning, spoilery, vyzdobení interiéru atd.), které mohou vést k individuální identifikaci vlastníka vozidla či řidiče. Povinný subjekt měl za to, že se žalobce cíleně dotazuje na konkrétní subjekt na základě již zjištěných dílčích informací, a jakýkoli další konkrétní údaj je s to zcelit obrazec nepřímých údajů v individuální identifikaci jedince. Dne 17. 1. 2025 podal žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž namítl, že povinný subjekt neodůvodnil, proč bylo nutné anonymizovat celé vozidlo. Navrhl, aby žalovaný povinnému subjektu přikázal poskytnout informaci znovu, a sice tak, že anonymizuje jen registrační značku a obličej řidiče, popř. spolujezdce.
19. Dne 31. 1. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že *„nezbytným znakem osobního údaje, ale i otázek zásahů do soukromí třetích osob, je jeho spojitost s konkrétní osobou. Znaky, na jejichž základě lze osobu identifikovat, přitom nemusí představovat pouze základní identifikátory, jako je její jméno a příjmení, ale i nepřímé identifikátory nebo unikátní popisné údaje. Současně není třeba, aby na základě určitých znaků byla konkrétní osoba kýmkoli identifikovatelná, ale stačí, jestliže je její identifikace v kontextu zpracování konkrétního osobního údaje možná“*. Žalovaný dále uvedl, že pokud by povinný subjekt požadované informace, které podle něj představují osobní údaje dotčené osoby, poskytl a následně podle § 5 odst. 3 InfZ zveřejnil, porušil by tím nejen § 8a odst. 1 InfZ, ale též § 43 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, čl. 6 GDPR, § 81 až § 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a čl. 10 odst. 3 Listiny. Podle žalovaného bylo zřejmé, že žalobce zná bližší skutečnosti spáchaného přestupku, neboť v žádosti uvedl číslo jednací, ačkoli takové číslo není veřejně dostupné a věc se žalobce netýká. Žalovaný dále uvedl, že ze správního spisu je zjevné, že dotčené vozidlo, resp. jeho tovární značka a model, není *„v rámci České republiky zcela běžně provozovaným a užívaným vozidlem“*, neboť se vyznačuje takovými znaky (tvar karoserie, vzhled světel apod.), které by ve spojení s dalšími poskytnutými informacemi (přesné místo a čas spáchání přestupku, naměřená rychlost), mohly vést k identifikaci vlastníka či řidiče vozidla. Žalovaný se proto s rozsahem provedené anonymizace ztotožnil.
20. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny je právo na informace zaručeno. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Právo na informace tedy představuje ústavně zaručené právo. Jedná se však o právo, které lze za určitých okolností omezit, jak vyplývá z čl. 17 odst. 4 Listiny.

Podle čl. 4 odst. 2 Listiny mohou být meze základních práv a svobod mohou upraveny pouze zákonem.

21. Podle § 12 InfZ platí, že *„všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon“*.
22. Podle § 8a odst. 1 InfZ platí, že *„informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“*.
23. Podle čl. 4 odst. 1 GDPR se osobními údaji rozumí *„veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě [...]; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“*.
24. Podle čl. 4 odst. 2 GDPR se zpracováním osobních údajů rozumí *„jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“*.
25. Podle čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR je *„zpracování [...] zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce“*.
26. Podle čl. 6 odst. 3 GDPR platí, že *„základ pro zpracování podle odst. 1 písm. c) a e) musí být stanoven: a) právem Unie nebo b) právem členského státu, které se na správce vztahuje“*.
27. Podstatou sporu je, zda vyobrazení vozidla vyznačujícího se specifickým tvarem karoserie a světel může i po anonymizaci obličeje řidiče, obličeje případného spolujezdce a registrační značky vozidla obsahovat osobní údaje, resp. informace týkající se projevů osobní povahy, a zda proto na takové vyobrazení dopadá výluka dle § 8a informačního zákona.
28. V logice přezkumu napadeného rozhodnutí se soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností té části odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný uvedl, že dané vozidlo *„není v rámci České republiky zcela běžně provozovaným a užívaným vozidlem“*, a dále té části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v níž povinný subjekt popisuje, že vyzval dotčenou osobu k vyjádření a ta se nevyjádřila, aniž by uvedl, jaký důsledek ve výzvě s případným nevyjádřením se spojil.
29. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, který vyslovil, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100, vyslovil, že užije-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem, aniž by náležitě objasnil jeho obsah a význam, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu platí tím spíš pro situaci, v níž správní orgán postavil odůvodnění na vlastním neurčitěm pojmu majícím *prima vista* vícero plausibilních výkladů. Za takový pojem je podle názoru zdejšího soudu třeba považovat žalovaným použitý, avšak nijak nedefinovaný, pojem „vozidla, které není v rámci České republiky zcela běžně provozovaným a užívaným“. Z posledního odstavce strany 6 napadeného rozhodnutí plyne, že se specifickým tvarem karoserie a světel vyznačují všechna vozidla daného modelu. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy specifický tvar karoserie a světel nevychází z individuální úpravy jednoho konkrétního vozidla. Pokud tedy žalovaný považoval dané vozidlo za „ne zcela běžné“, musela mít jeho neobvyklost původ v nízkém počtu registrovaných vozidel daného modelu.
31. Studium správního spisu soud zjistil, že jeho součástí není žádný podklad, z něhož mohl povinný subjekt a žalovaný seznat, kolik vozidel obdobných danému vozidlu je v České republice registrováno. Ani z odůvodnění napadeného či prvostupňového rozhodnutí soudu není zjevné, z jakého podkladu žalovaný vycházel a jakou úvahou se řídil, když dotčené vozidlo označil za v České republice ne zcela běžně provozované a užívané. Soud dále konstatuje, že v odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí chybí jakékoli vymezení tohoto neurčitěho pojmu, ačkoli právě jeho definice je z hlediska přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela stěžejní. Za notoriety přitom soud považuje, že Ministerstvo dopravy prostřednictvím internetového portálu dataovozidlech.cz zpřístupňuje široké veřejnosti statistické výstupy udávající mimo jiné počty registrovaných nových vozidel vybrané tovární značky v České republice. Řečený portál umožňuje tato data dále třídit, a to nejen podle technických vlastností vozidel, ale též podle krajů, okresů či správních obvodů obcí s rozšířenou působností. Obdobná data zpracovává též zájmové sdružení právnických osob Svaz dovozců automobilů, v jehož statistikách lze vozidla třídit též podle konkrétních modelů. Žalovaný si tedy mohl opatřit relevantní podklady a na jejich základě formulovat přezkoumatelnou úvahu.
32. Soud připouští, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohlo být vzhledem ke specifikům řešené věci natolik konkrétní, aby popřelo smysl neposkytnutí informace. Považoval-li žalovaný karoserii a světla daného vozidla za natolik specifické, že představují osobní údaj, z logiky věci nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí jejich specifičnost demonstrovat detailním popisem, nic mu však nebránilo vymezit pojem vozidla v České republice běžně provozovaného a užívaného, zejména cestou kvantifikace, a zároveň se pokusit z opatřených podkladů vyčíslit počet vozidel obdobných dotčenému vozidlu. Vždy je totiž třeba trvat na tom, aby z odůvodnění vyplývalo, že požadovaná informace představující osobní údaj byla neposkytnuta v souladu se zákonem a nikoli svévolně (analogicky srov. body 13 až 16 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2022, č. j. 10 A 57/2020-35). S ohledem na výše uvedené soud námitce nepřezkoumatelnosti přisvědčil.
33. Za nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti soud považuje též odstavec na straně 5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvádí, že z „požadovaného dokumentu“, kterým je úřední záznam ze dne 18. 2. 2024 a pořízené fotografie vozidla z měřicího zařízení, by mohla být jednoznačně identifikována dotčená osoba. Soud konstatuje, že správní spis žádný úřední záznam ze dne 18. 2. 2024 neobsahuje, obsahuje toliko úřední záznam ze dne 24. 9. 2024, č. j. KRPU-171775-6/PŘ-2024-040306. Soud dále konstatuje, že žalobce ve své žádosti ze dne 4. 12. 2024 požadoval poskytnutí fotografií pořízených rychloměrem, které žalovaný „evidoval pod č. j. KRPU-171775-6/PŘ-2024-040306“. Soud shrnuje, že ačkoli žalobce ve své žádosti číslo jednacích úředních záznamů zmínil, jednoznačně požadoval jen poskytnutí

fotografií ze záznamu o přestupku. Ze správního spisu neplyne, že mu snad byl řečený úřední záznam poskytnut, ani že by se ve svých dalších podáních jeho poskytnutí domáhal.

34. Žalobce nepřezkoumatelnost spatřoval také v tom, že z odůvodnění prvostupňového ani napadeného rozhodnutí neplyne, s jakým následkem spojil žalovaný ve svém vyrozumění adresovaném dotčené osobě její eventuální nevyjádření se, jinými slovy, že z odůvodnění není zjevné, zda byla dotčená osoba poučena, že její nevyjádření se bude považováno za souhlas, či nesouhlas s poskytnutím informace.
35. V řešené věci povinný subjekt ve vyrozumění dotčené osoby výslovně uvedl, že postupuje v intencích rozsudku ze dne ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, přičemž dotčenou osobu požádal o vyjádření k obsahu žádosti či osobě žadatele (tj. žalobce). Povinnost informovat osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, dovodil Nejvyšší správní soud v bodech 108 a 109 svého rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, a to ze základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně z § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož „*správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy*“. Jak v řečeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyložil, „*z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup*“. Za podstatné soud považuje, že povinný subjekt má povinnost žadateli informaci poskytnout tehdy, pokud mu InfZ, coby kogentní norma veřejného práva, její poskytnutí ukládá. Z povahy věci tak postrádá smysl, aby povinný subjekt z případného nevyjádření se dotčené osoby presumoval její souhlas, či nesouhlas, neboť tím není při poskytování informace jakkoli vázán. Povinnost informovat dotčenou osobu a vyzvat ji k vyjádření představuje pro dotčenou osobu „jen“ určitou garanci, že bude moci na případný rozpor s § 8a, § 8b, § 9 či § 10 InfZ povinný subjekt včas upozornit, a eventuálně se bránit cestou zásahové žaloby. S ohledem na výše uvedené soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, neboť za situace, kdy by případná presumpce souhlasu, či nesouhlasu dotčené osoby *prima facie* vůbec nekořespondovala se smyslem a účelem vyrozumění, nebylo možné po povinném subjektu spravedlivě požadovat, aby v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že z nevyjádření se dotčené osoby žádný souhlas ani nesouhlas s poskytnutím informace nedovožoval.
36. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti považuje soud za předčasné zabývat se zbylými žalobními body.
37. Soud neprovedl navrhované důkazy listinami, konkrétně (i) článkem Řidič v porsche se hnál po dálnici 251 km/h, pak chtěl ujet před policií, MF Dnes, (ii) článkem Řidič prolétl kolem policistů rychlostí 193 km/h, hned přišel o řidičák, MF Dnes, (iii) článkem Na D35 jel rychlostí 234 km/hod, Policie ČR, (iv) fotografií k článku Na D35 jel rychlostí 234 km/hod. Skutečnost, že Policie České republiky v jiných přestupkových věcech zveřejnila fotografie vozidel, která žalobce označuje jako „ne zcela běžná“, nemohlo mít žádný vliv na posouzení důvodnosti aplikace výluky podle § 8a InfZ v nyní řešené věci. Jinými slovy, tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. I kdyby soud připustil, že povinný subjekt a žalovaný postupovali v nyní řešené věci při ochraně osobních údajů odlišně než jednotlivá krajská ředitelství policie v obdobných případech, na něž poukazuje žalobce, nijak by tento

poznatek nepřispěl k posouzení otázky zákonnosti, tím spíše ne přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

38. Se zřetelem k výše uvedenému soud přistoupil výrokem I. rozsudku ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to pro nedostatek důvodů rozhodnutí a pro nesrozumitelnost. Za dané situace je nepřezkoumatelné i rozhodnutí povinného subjektu, a proto soud zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
39. Soud zvažoval, zda nejsou dány podmínky, aby rozsudkem povinnému subjektu nařídil, aby žalobci požadované informace poskytl. Podle § 16 odst. 6 InfZ platí, že „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout*“. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS, uvedený postup soudu přichází do úvahy jen tehdy, není-li rozhodnutí o odepření informace rušeno pro nepřezkoumatelnost. Z uvedeného je zřejmé, že zdejší soud nemohl nařídít povinnému subjektu poskytnutí požadované informace, jelikož přistoupil ke zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
40. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 269,40 Kč.
41. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za právní zastoupení, tj. odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyně žalobce. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“). Zástupkyně žalobce učinila dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony jí podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna 2 x (1 500 Kč + 78 x 40 Kč), tj. 9 240 Kč (2 x 4 620 Kč), a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 900 Kč (2 x 450 Kč). Zástupkyně žalobce je podle administrativního registru ekonomických subjektů Ministerstva financí České republiky plátcem daně z přidané hodnoty, součástí nákladů řízení je proto též náhrada této daně ve výši 2 129,40 Kč, vypočtená z odměny a náhrady hotových výdajů [(9 240 Kč + 900 Kč) x 0,21].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu